

tige Naturkraft, hun havde aabenbaret i sin Liden-
skab, vendt sig skamfuld bort. Ja, Neergaard
havde haft Ret. Det lod virkelig til ikke at være
saa ganske let saadan helt at slippe sin Moders
Skørter og sin gamle Mosters Fordomme. Og
dog var det netop for den Pris, at Lykken —
den højeste Lykke — i alle Forhold maatte
købes. Det var just Neergaards Ord.

Han gav sig til at tænke paa, om den skete
Skade ikke lod sig oprette; og en Aften kørte han
ud til hendes Villa med Haanden fuld af kost-
bare Roser, som han kastede op paa Altanen.
Dagen efter sad han hjemme og ventede paa et
Bud, et Brev, . . . men der kom intet. Heller
ikke de følgende Dage hørte han noget fra hende;
og han trøstede sig da med, at han nu i hvert
Fald havde gjort Afbigt, og at der jo sikkert
fandtes andre smukke og fordomsfri Kvinder i
Verden end netop Fru Engelhardt.

Desuden lagde i de samme Dage en ganske
anden Ting pludselig hans Tid og Tanker i Beslag.

En Dag, da han — undtagelsesvis tilfods —
kom hjem i Hjærtensfrydsgade, viste Madam Oluf-
sen sig paa Stigetrappen op til første Sal og for-
talte ham med sit mest mistænksomme Ansigt,
at der sad en Herre inde paa hans Værelse og
ventede paa ham.

Per maatte besinde sig et Øjeblik, før han
rigtigt opfattede hendes Ord. Han vendte nemlig